

BEZNADĚJ ZAKÁZÁNA

„Bzzzz!“ Slyším stále zvuky komárů, kteří neustále krouží kolem mě. Sedím na zemi před naší chatrčí a jsem moc smutná. To dokládá i píseň, kterou si potichu broukám. Najednou za mnou přiběhne ošetřovatelka Emma, která se o mě v posledních dnech stará. „Amel, pojd' za mnou dovnitř na ošetřovnu, začíná pálit slunce.“ Vidím na ní, že mi chce ještě něco říct, ale právě toho se bojím. „Zdravotní stav tvé maminky se zhoršil. Pojd' za ní, ráda tě uvidí.“ Zvedám se ze země a následuji ji. Jdu za mou milovanou mámou. Po chvílce ji vidím, jak leží, jakoby bez života. Rozběhnu se k její posteli a obejmu vyčerpané tělo, které po těžké nemoci bojuje z posledních sil. „Amel, můj stav se zhoršuje, jsem unavená. Pamatuj si, že tě mám moc ráda a nikdy tě neopustím, ačkoli mě neuvidíš, stále budu s tebou.“ Pak máma zavřela oči, hluboce vydechla a vydala se na věčnou pouť k nebeským branám. Pustila jsem její ruku a čekala, jestli toto je konec, o kterém mluvila Emma s doktorem, když jsem se s mámou loučila. Podle jejich soucitného výrazu jsem poznala, že mě navždy opustila. „Ne, mami, to mně nemůžeš udělat, co si tu bez tebe počnu?“ Venku mezitím přestalo pršet. Podívala jsem se na vycházející slunce, z kterého jsem dnes vůbec neměla radost, a pak na Emmu: „Že to není pravda? Že se mi to jenom zdá?“ Ošetřovatelka mě objala a pronesla tichým hlasem: „Neboj se, nic se ti nestane, i když budeš bez maminky, o to se postarám. Přestěhuješ se za mnou na ošetřovnu a budeš mi pomáhat.“ Teprve teď jsem propukla v pláč a uvědomila si, jak moc se mi změnil celý život. Proplakala jsem maminčin skromný pohřeb i pár dnů po něm.

O nějakou dobu později jsem se od Emmy dověděla, že asi za týden má přijet velký vůz, který do naší vesnice přiveze potřebné oblečení a zásoby léků. Doposud tuto činnost vykonávali dospělí z ošetřovny a do velkého města jezdili svým malým autem, které nebylo tak prostorné. Oblečení už bývalo přebrané a my dostali pouze věci, které nikdo nechtěl. Tentokrát se situace změnila, protože při minulé cestě se doktor ve městě domluvil, že auto přijede až do naší vesnice.

Nadechla jsem se čerstvého vzduchu a po několika dnech jsem byla schopná opět vnímat krásný den. Dnes měla naše směna odpoledne volno. Ráda bych si se svou novou kamarádkou vyšla na procházku k řece. Přemýšlela jsem, kam bychom se mohly jít podívat. Tam kolem těch vzrostlých stromů a pak dál přes můstek až k řece. Nakonec jsme si sedly do stínu, chvílku si sdělovaly zážitky z dnešního pracovního dne a dokonce i usnuly. Chladivý potok jsme využily na zpáteční cestě, sloužil k odpočinku našich unavených nohou. Spát jsme šly dříve, protože nás zítra opět čekala půldenní směna na ošetřovně.

Následující den jsem vstala velmi brzy, v hlavě se mi totiž střídaly myšlenky na dva živé sny. Nemohla jsem dostat z hlavy natěšení na nové oblečení, které by mělo každým dnem dorazit. Jak říká Emma, jsem prý velká parádnice. Na druhou část mého snění se mě přímo zeptala: „Amel, pořád myslíš na maminku, že?“ Má odpověď byla stručná: „Ano, a navždy budu.“ Další dny se nic výjimečného nedělo. Ale jen do té doby, než přijel tak dlouho očekávaný nákladní vůz. Zrovna jsem stála ve frontě s miskou na polévku, když jsem

zaslechla rachotivý zvuk motoru. Všichni z vesnice i ti, kterým to zdravotní stav dovoľoval, vyšli před ošetrovnu a mávali. Jenom malé děti se schovaly, protože nevěděly, co se děje. Muž a žena, kteří z auta vystoupili, nejdříve mluvili s hlavním doktorem a společně odnesli několik krabic léků do ošetrovny. A potom přišla řada i na ostatní. Z velikých pytlů začali všichni na malém prostranství před ošetrovnou vytahovat různobarevné oblečení. Rozdělili nás na chlapce a dívky a potom se jen dívali, jak si ta krásná trička, kraťasy a sukýnky zkusíme a odkládáme na hromádky, což znamenalo, že už jsou vlastně naše. Na některých se nacházely i třpytivé kuličky, hvězdičky a další ozdůbky, které jsme nikdy neviděli. A na závěr vytáhli cizí návštěvníci několik sítí proti komárům, to aby ostatní nezemřeli tak, jako moje maminka.

Jednou večer, když jsem Emmě už poněkolikáté předváděla všechno krásné oblečení, které jsem si vybrala, tak někdo zaklepal na dveře. Jaké to bylo překvapení! Přijel můj milovaný bratr! Nejhorší pro mě bylo, když jsem mu musela říct o smrti maminky. Ještě to nevěděl, pracoval i s tatínkem ve velkém městě. Ale to jsem ještě nevěděla, že i on má pro mě smutnou novinu. Pomalu mi začal vysvětlovat, že náš tatínek už není mezi živými. „Amel, tatínek zemřel při teroristickém útoku na centrum města. Po cestě z práce ti chtěl koupit opožděný dárek k narozeninám a hned poté za tebou přijet.“ Nevyloučil možnost, že by si našel práci blíž k naší vesnici, aby věděl, jak si vedu bez rodičů.

Bratr se zdržel jen krátce. Tentokrát jsem si řekla, že plakat nebudu. Slib jsem dodržela. Po namáhavém dnu jsem se rozhodla seřadit si své neklidné myšlenky. Je mi třináct let, pokouším se o plnohodnotný život bez rodičů, mám kamarádku a bratra, který se ke mně snad někdy vrátí. Náplastí na mé bolavé srdce se stane procházka nádhernou večerní krajinou. Ta mi pomůže smířit se se smrtí rodičů. Usedám na trávu plnou kapiček rosy a cítím její chladivé účinky. Pomalu se opírám o zeď ošetrovny, jež byla celý den spalována žářem slunce, zvedám oči ke ztemnělé obloze a k blikajícím světýlkům. Na dětském pokoji jako každý večer, tak i dnes se bude pokračovat ve čtení Malého prince, jedné z nejkrásnějších dětských knížek, kde je ukryto hodně lidské moudrosti. Celodenní zátěž se projevuje na mých víčkách. Za chvíli mám oči úplně zavřené a už jakoby z dálky ke mně doléhá Emin hlas: „Miluješ-li květinu, která vyrostla na nějaké hvězdě, rád se v noci díváš na nebe. Všechny hvězdy rozkvétají květinami.....“